

ACC. NR M. 13611: 1-42.

Landskap: Skåne Upptecknare: Ellida Ohlsson, Skurup
Härad: Vemmenhög Berättare: " "
Socken: Gärdslöv m. fl. s. Berättarens yrke: lantbr. hustru
Uppteckningsår: 1955 Född år 1889 i Skurup

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Jakt och djurfångst. s. 42. Lu F 101.

(Teckningar sid. 42
Text till dessa sid. 40-41.)

Svar på frågelista n: 101

Jakt och djurfångst.

Jakt och djurfångst är ett ämne som ligger helt utan-
för mitt intresseområde. Därför kan jag inte så värde
att lämna som svar på denna frågelista. Min
gamla som jag i regel har minna uppgifter ifrån
var inte på minsta vis intresserad av jakt i jakt-
värd i praktisk riktning, antingen ansåg de jakten
för ett onyttigt tidsfördriv eller såg de mest det
vilda som skadedjur. Så med min mors föräldrar
som, innan de flyttade hit till Lönstorp öblev jämr-
ägande till ett mindre lantbruk jämförbart med det
de fört anordnat under Käsbyholm vid Lillesjö. Inten-
sivt område var jaktvården för godsägarna, baronerna
då gick före jordens rikhet i anordnarnas intresse.
Till dessa trots ingen hänsyn var det gällde skyddet av
det vilda. Så berättade de att rådjuren helt trampa-
de ner i fröströda den vackra utsynande säden och

Ref. 101

1

de, för att i nägn mån skyddas den satta ut beord.
borden med böjan i korrefillet för att han med rits
skall skulle skamma bort redjuren fick de redan
får gods förvaltaren att det inte fick göras så utan
de måste låta det vilda väja för ett helt parstia det
som de skulle ha sin inkomst av & betala arrendet för.
Det gick också så långt att de just därför flyttade från
gården 1892. Trännen berättade att när hon redan be-
rättade Gårdslovs kyrka riktiga förvaltaren hennes säll-
skap. Frågade varför de flyttade om det var för det vilda
skulle & när hon berättade det sade han att han förstod
det då & hon kan hade summa olägenhet, han brukade
Kullatorps gård "men" sade värmen, "han hade ju sin
sin klassen, vi skulle låta till det jorden var & det
till "brukarna". Allt efter som det under 1800 talets
någon del upptäckte & i fasaneriet hastigt förskade
& ocklumerade fasanbeståndet & hade det blev det
summa leder beträffande detta vilda. Nu kan fasan
skamma

utbrutt sig så att det nästan är på mycket på den
nysödda & spiraande gräslan även utom på gräsen
gräsen & därifrån kommer bekämpas levande de böna
& fristida redor med ägg & myr som mättas när blöta
i gräslan står. När jagarna ha varit ut på jorden
på marken när det är var kommer de ändå in på gräsen
och i när i mitt hem där de kommer sig på de sitt
de utstötta i träden i trädgården, blöta vinn myr
har intill & det har T. om varit att de följt för
huset folk & tiggat mat & ätit ut händelser när vinter
satt ut. Detta som en inledning & orientering beträffande
praktiken här i orten.

Skalljakt i bevakelsen jakt med hjälp av uppödat
folk på fastiga rödliga hämmar man inte till här
Det har här kallat skalljakt har varit & är jakt på
naturligt vilt & vilt jakt med hjälp av dröbar
mera där på slutet de jag inte tycker det ska
jakt passas i detta sammanhang.

Var, lodjur, utter, säl, fjäderfä o. s. p. as-
frens helt de dessa djur inte varit menat på jakt
här o. g. ved några till förhållanden så långt viddens.
Räv, Råvar, illern, lodjur o. utter här i alla tider varit
största skadedjuren här i räv o. illern är alltså de största
vårda, dock har man nog mest bekymmer av kronan,
värkelen av vildsvin o. s. p. - men vilken storgår-
des gård som helst kan bota räv familjer även in-
te odla revar o. där man minst ena det i det
tycker som har mycket tillförlitlighet i uttal o. dristighet
i samma mån som priset på rävskinner sjunker
hit. Den som inte jagar rävskinner får inte ha en
skade o. därför har eget intresse för att ha hållen till-
baka utan för skinnens värdes skade idkar inte räv-
jakt. Som exempel på mickels dristighet vill jag näm-
na att en ranch på några tid sedan jagade våra
gäsnädder in på gårdarna fast varken folk stod där
o. o. g. på o. när han blev bortröstad kom de hem.

endast längrummet därifrån ö gao mig gret tid att stanna
ö se mig Tillvaka ö tillfälle åter skulle yppa mig. Till-
liggeras för att det visst inte är någon odslig plats här
utan ynska. Tatt bebyggd ö långt till skogen, men
här är bra boplatser för sådant vill som inte skyr män-
niskan. Ofte mycket fint grött, träs p. udden. Inger
här till ordningen ö vi har det alltid varit men ex-
ceptet visar på att här visst inte blivit steggar
med äres fast jagar nu blivit flera.

Jakt och jagade i jagar såhelt här efter alla de
metrerna som är nämnda ö dessutom med vad till-
nygge man har över vid hans besök, visar han
slagits jagat. Hans lusen där de blivit jagade de
hört vid skalkjakter på godsen ö vid sådana jakt
ofta med många gäster vid Åsbyholmshot och
är men de var det men på rejält än på myttans
shul. Ö övrigt älig att på jagarna ö jaktvårdarna i
godsen att på allt rätt hälla efter hävarna, då de på

var vidtberömdets värsta fiender Ordmade jättar
i vår utöfning godsons muraden var jag aldrig bröt
närman, där kunde jagarna gå ensam eller två i
sällskap för att lura mig för eller jagar i en på spår
fångst. Men jagade när i närhet i Kärby-
holms gods, önskar naturligtvis, var jag säker be-
vis på V. ha nämligen en rövare som var min
farman några gånger på 1840 talen i något trampar i
när han vid sitt hem gick en gång genom skogen
(Lustan i västra delen av skogen) i närheten på gärdet alltså
Laxens hästar drog ihop en kumme på ö och hade
inte kraften nog eller han åt att bända upp den utan
han måste lösgöra tjudet i stupa sig hem med säker
hög på. Laxen bekräftar man om ett rum i den som
också senare brukar som i ett fall, även illan var för
gästri den. Det sedes att om rövaren för en sådan sak på
tar om foten kunde det att han bet en foten i tag mig
därpå på tre ben, men han gick den om det var under.

Man tryg också "fydder" beträffande väderleken av
rävrens beteende. När räven tryt i markens naturliga
ende man att det var skönt vinter att vänta, här kallas
det: "Nu blir de vinter för räven" "Fydder" i Monkebriegen
Og har aldrig vad jag varit förkommit som sta-
tionär här i trakten. Også har kommit kommit på
bestämda ären betat i fält i några några timmar ibland
men de åter utlägsnat sig i inget vet vanligen
de kom eller varit de försvunnit. Några jakt kommit inte
i sig vad jag vet. Det förefaller nästan som det var
vanligt att utgå visat sig här nu är för just utgå in
det rätts, det sker även nu.

Rödjuren är det vanligaste av villt som är större än hare
och de förkommer rikligt men inte i sin jäktstid utan de
inte är jedska är de alltför ofta skugga som deras na-
tur bygger. Af godelen där de utspelas när de betas i en
skogsdal är de dock mindre skugga. Omkring de tagas
någon som är lätta att få upp, däremot är de alla inte

skygga mot sina vännar och handjarna de levat sam-
man med utom hett spaka och rent ut "kelna" som en känd.
Ofta rådjuren varit särskilt maktfulla ut gudsens ägare
och jaktpersonal i Näsbyholm har mig redan framgån-
gävar där har alltid varit en dansk bröd men eleva-
na hånfrön. Runt Näsby holms gods ägare Magnus
Jansson starka stängsel ca 1/2 m höga ståltråds stängsel
med järn och järn och gränder över alla vägar
läste tidvis över enstaka vägar och öppnas av Träfi-
kanten för de allmänna vägarne, det var mils-
länga sammanhängande stängsel och på vit-
beständets skull, det också grändvaktarna skulle ha
vägen och sättning in naturen p. s. bostad, gräs skörd,
ägnen eller ved på skogen eller de utrens rådjur-
na droppade och lytt till även över dessa stängsel och
markägarna intill skaffade sig fritjänst eller till-
skott till det egna huskallet genom att passa på detta
vilda. Någon tämligen plantering av ligga växter till buskar

jordäcksbräkor o. rotspukter gjordes också för att locka
över den vilda. Vanligt var också ved o. låggräs på
1400 talen att gräskorven användes för jakt i när-
gränsande marker för att locka den fjedade för
andra jägare. Jägarer kunde utgöra en en-
kla klossbänke i skogen eller ett gräsklippe be-
de ut väder av den användade jakten, "jakt bränne"
o. "jaktskifte" hette det. Jakten i sådana rust
gräset gränsande marker var mycket eftersökt i
en så an o. kon kunde uppstå o. börja in-
vända. Något om tjurjägare o. milier gräset
jaktmarken har jag inte ett exempel på det har varit
ett för vanligt, men - själva läroman blev på 1840
talen prästerna i bössa när han såg att komma på
sin förjakt marken o. det förjakt de så många.
Det var ja prästerna o. sågde man jorden i fä o.
så i enare tid jagen.

Dockjakt o. kronhjortjakt kommer här i de gamla
känslor

skogsmännen, dock mer allmänt i Boringe i längre
väster o' norrut än i Kästholms skogar, mest dock i
som ibland har friare sig ut från "civila" jägare.
Stor kystarna res med plöjde ögn av jordens bon-
kare när de ha sina äkrar intill skogarna. Kystarna
jagas i den mån det anses förmånligt för stammens
hållande vid lämplig nivå från godskearnas sida
sett. En jägare som kommit ut att skjuta en kyst
på kort tid o' utan att bränna annans rätt kommer
sig strax över sin jaktlycka. Kystarna i flock
kan t. o. m. några enstaka gånger liksom enstaka älgar
ge sig ut på vandringsäven i den storslöta terrängen
när hela vilen från dessa hemtraktar mer de följa
de bachars o' äsars bär o' fåga fram i rad. Det är en
stättlig syn att se dessa smärre kroppar smala ben
o' långa halsar med hornbenarna överst utsträcka sig
mot luften en tidig sommar eller höstnorge de de
minnas jag inte jag sett det när en gång på några år sen

När man sålde en Hjortkalben, en skogsbock i ett
byholm i Hjorta-löpet = Hjortabred i Borlinge ö Hede-
berga tyder ju på att hjorten även i äldre tid förekom-
mit i varit talrikare då. Om Hjorta löpet kan vi nam-
när att hjortparaden brukat passera där fram vet ingen
mer nog från fallen det gamla torligt. Hjortarna kan
ju några ställen ned vid vissa tider.

Grävling har man brukat på i skjutet eller från
gat när den kommit fram ur sin lya men den är mind-
re vanlig här men därför inte obefintlig. Jag minns
att min mor talade om att man fångat en grävling
i en gård här intill för som från närheten skog den
kunde bott här i någon ston eller jorderall Det var ju 1840
talat. Den hölls fången i folk som det för att titta på den
tills den ryckte en natt, men som var huskällarens
där var endast glad därtill då den avskydde lukten som
gjendast kunde den buren med grävlingens ston utan
spriddes i hela gården även Borlingshuset genom kusten

folk ö de gäster som skulle bjudas in - "dit luktade gao
som länge efter det slutet som bort". Denna gränning
kunde fångats i en bry eller stenrumma.
Här. Men finna numera endast typiska kassar ö
själs kan jag inte minnas att jag sett under men
i min barndom talade man om kassor kassar i typiska
kassar ö skildrarna på dem ö att - "då var de en typisk kassa
när en människas sprang fram viltet i den vren-
den omrörelse jag. På jämförde man stället, så som
den kassa var minnelse, skildrarna på vrens ö öron
och är en kassa en kassa ö alltid en typisk sådana när
det inte visar sig vara en liten kassa. Först kassa
kan man förhållande 1800 talat ut, då den var helt
trängs under av den till goda infriade typiska kassa
om den uppgått ö övergått genom den renare eller döft ut
vet jag inte, bröts in den redan länge. Friadlingen eller
friadlingen av kassan man kan rätt genom goda
faktiskt såsom infriade av kassan något senare.

Utan kan man jagat sävat med som utan bunn
o med hjält as dicotomlar i goden. Det var i år ja fr-
man med jaktbunn an utan. Vi på 1890 talen o o m.
Det fanns de bordsöner som var vade as jakt o
som äro till jaktbunn, hölls as många vlad all-
tinger för högfärd. Dessutom jagade en del tjänste-
män o med den jämställde som äro elände jakt-
rätter mot ersättning eller endast efter tillstånd as
markägaren som inte hade intresse därför, ja som
hållt jagade i marken som var fri från förbud. Den
överenskomme ingetts fiddlypter jakt o det gällde
för den jagare som jagade om det fälte kom en att
hålla reda på vilka ägn som var fri eller fiddlypta
annars kunde det gå för kom en som för fjärra gamla
tän man, kan kunde bli prantagen via bössa o därtill
bottfärd. Det var värt att säga markägaren just säkert
var det ej en de om jakten var för det kunde vara
fiddlypt utan ägarens vetskap om kan kunde till jagarens värm
alla gagnar.

Men kan nog utgå från att hare & därefter rapp-
 hunds & gris ända var det viktigaste viltet för
 eller till minst 1920 tallet då raphörnen blev mer
 & mer fåtaliga genom häst jagande & dålig tillräg-
 vintertid, faranerna intog deras plats & allt efter en
 tid. gånk kan de komma att bli långt talrikare än
 raphörnen. närmast varit. Hare- & faranjakter domi-
 neras en hel del tid då den är vanlig & så kommer
 därför andjakter under tiden frut innan hare & faran
 bli vanlig. Parshitt lät i det att jagade typen ha-
 ren på gräsmå & så kan det alltid varit, den vansk-
 som var rhyddsdjaket var naturligtvis värdare att
 upptäcka. När det varit gräsmå kan också alltid
 jagare rytt i marker. Någon särskild brist
 behållande brist kommer jag inte till sj. heller jag
 endast det allmänna kända. Men att alltid röpa
 himngå typande eller vilande viltet om det så var
 var eller hare så att inte viltet av människa var-
 skedd.

Igelkotts fångst vet jag intet om, men för detta bekän-
des väl myn fångstmedel då de ja inte är vilde i den
benägenheten att de är svår fångade, de sky ja inte män-
niskor utan skulle tagas utaf fångstmedel. Jag
vet att den som velat utlösa en "ping-so" spekrat
den ja en fjuga eller annat spetsigt redskap i så
dunkelt den så när de misstänks för att ta ägg i
kycklingar. Jag har hört att man dödat igelkottar
i kungt upp dem över den varma världen i öppna
skorstenspipor för att utvinna fett som användes som
någon slag smörja, men det är så länge sedan att
jag aldrig fått det bekräftat lianipai.

Eller. Eller var o är ganska vanlig, ja jag har
ibland sett just här ja i riket i uti den spinniga
finbi finstet. De har ibland varit under utlösare här
i stumröser intill. De ha också anställt fullständiga
blidsor på kammer här i kycklingar i anbringar
måste man vilka pedack för den Eller var nog en

ett bantig för som man mer det förefaller som den ser
mera "när - Tyger" som. Jag har ha vi både skjutit illa
i jägar den i rannsaker jag förut nämnt om fast de
ha en viss förmåga att känna sig ut och se den när den
gillar upp den illemt gjort besök: tannet kom ut ett
byte, den kom nämligen för ut att övervinna för att söka
mer eller försöka att ut fast det är främst en kända: blev
ut det dödade djuret den utstuder.

Åt hundra gårdarna fängas illan man ungar i Tängis
delvis för att användas vid jakt på vildsvinn som
kan uppträda i mängd många städer, även på
hundra gårdarna i ett stort mer lyckligt utbrott
skadedjur i g om även vändelsträ ut jakt rympmukt
redan skinner förut ett väde.

Plott ungar på skadedjur den jag inte haft nå-
gon vidare förmåga att stimulera till jakt.

Reptilien har jag redan berört. De var i min
barndom, 1890-talet i på 1900-talet, mycket Taliska

6 jagades liit till de nästan blev utrotade i munda
de senaste åren som de varit fätaliga. En äret kan
det rätt ut som de skulle öka i antal, andra kan de
äls minskat. Det är ju ett outäligt vill som är
beror de av människans uttanke. Hjälj till grön
fäla när man tärker marken o deras vinterfäls be-
stär ju näst av gröngräs, rågodlingar, grön tillbaka
o veteer begeterier ju inte under vintern. För var det
också en vändning maning i utpressen när man tärker
marken: "Tänke på rapphönsen!" vilket innebär en
vädjar till folk att skotta under man fläckvis o
regfältet så rapphönsen kunde komma ut fiden o de
samblades också på sådana platser. På samma gång
som levnadsbetingelserna för rapphönsen så för samhället
har fåsamtummen ej endast ersatt utar långt över-
skudet rapphönsen som konsumtvillebröd, de är o ju
som tummen nästan allätare o kan mycket lättare
att reda ut en mörvinta lussat som de när födas blir bygg

Tyng mig till vassen i grönnen om skogget.
 Jag har hört att både vass i rappträs som är folk
 skogget ville bräda inte fly en människas smäppil-
 jer är ett stämme djur, en plogare med geran kan
 lättare att komma åt en skottvål på vass i rapp-
 träs än en ensam jägare, djuren kan nästan fram-
 på på en vass innan den springer upp i mängden
 gång har jag hört: "Glädj jag bara kraft bröden med
 så..." vid sådana tillfällen. Jag har dock aldrig
 hört att jägare medföt djur enbart för att förvalta
 villbrädet. Skytte för ständigt kunde till jag varit
 vanligt de rappträs kunde finna så länge jag
 minns i med en bra rappträs kunde merade man väl
 ständigt o ej brönde kunde.
 Fångat av rappträs var jag intet om man vill döpa
 inte påstå att det inte förkommit att en var fläck
 i ett rögfält kunde vara ett försäl
 fasan. Fasanjakter här var numera till de juk-
 ter

som lönar sig bäst i många anordna jaktträtt just
för fasanernas skull. Massor av kychlingar bliskas
vare sommar överallt i markerna, inlett bebyggelse
och under träden o. t. v. m. är väghanten nägon stund
för trafikera, mycket försöker vid krogen o. gränsläke
men mycket förtörrer o. som fasanerna är hemtarna
fjögla lammarna de inte där plats där de förtis för
beständigt utan återkommer alla väller sig hela tiden
vis i dess närhet om de får vara i fred, en skingrad
hull samlas åter. När jakttiden är över ser man åter
fasaner som man lagt märke till genom något i genhän-
ningsteken, källa c. d. Samma hörsen kommer igen
för att vara ungefär på samma plats. En situationens
bild som jag kunnat se den här på mitt första under
den gångna jaktperioden: Några fasaner brukar spänka
sitt och i vår mark några famnar innanför gränsen
De går i allmänhet ut mellan ett par jögarer gå i skulet
med grannens o. bästa bystne bliskas på dem o. på jögarer

bänk att någon skall stiga över gränsen, det är som om
fasanerna kunde förutse och visse att på denna sida går
det som de pedde, på jagarnas sida en gräns finns
i en enda fasan att upptäcka. När brädden kommer
rätt fasanerna tätt i en trädgård, gal och Rörar om
bästa platsen på ynnarna precis som Tamkörnarna
i bönmarken. På långt fram det gått med fasanerna
som gods hemarna med stora kortmedel i mycket arbete
i munda på jagarna inpräntade och uppräntade i sina
inbegränsade fasanerier, där flera personer, elever, hade
helt uppsatsättning med att passa de otaliga djuren
slöcha ägg under böjda Tamkörnarna i insamlade
lumpiga fjäder åt dem, hälla bärar åt dem och i några
flyttas det hela till ny plats för att inte några spår
dem bland djuren skulle uppstå och de hysklingarna
blor stora slappa och del i ryggen och hälla ut det i mörk-
red med högt stängsel för att rädda dessas ägg för
kläckning på var det vid sekelskiftet.

Beckasin o. andra liknande fåglar förekommer
något mer jäg till de ha någon betydelse
i jakt-synpunkt. Bland vattenfåglar är det
grasanden - vill även jägas utom griset andra liknande
de andar) som dominerar o. när andarna (de broliga
när man har intill vattendragen på kvällen
skottas knalla tät, kullarna där komma vara
rikliga och jagar med en utom hand (som
uppträ) även för andjakten. Man kan till en del
gräset jaktbänd att tjäna. Vid Näsbyholm sköttes
nämligen stinnstörre orator. Lehelstiftet även avdel
av andar metodiskt, ja där gögick ett arbetsarbete
avsåg att korra grasanden med Tamänder av samma
teckning men större o. ja en stam med större indivi-
der o. som stannade o. inte flyttade som grasänderna.
Det lyckades också bra stinnstörre o. länge kontrollerade
örades. Det fanns då tät med bunn i dammarna vid
högänders park o. även utvalda gräset gränsen fanns

so dessa beständier - mindre vilda Tamänder eller stö-
mindre vilda gräsänder vad man vill kalla dem.

Glanske finns det ännu spår döda i gräsänderstammen
här jag vet inte men de stannar här i vatten vintern
här är de vatten brunnar de fram till lusen ja in
i dem ibland. Någon vildar fjälling vid gården här jag
inte hört om under senare år.

Spjögilt vet jag att man jagar i fjärrer i kustbandet
men inte i övrigt där man annat är att man kan an-
ser den för främsig & ej alls oförlig att döpa.

När någon är ohjälpligt sjuk i någon sjuk-
dom här betraktas som oundgängligt död liksom i beträf-
fande strösk & roala.

Gransspjögilt o.s. gräsparrungen här kommer fjärrer
eller skjutet men nej här det mer ett infall & för någon
skulle man en originell brude jag minns, ägaren till en
granngård här, sköt parrungen & lät den ammatas där
i ena i granngårdens fjärrer och en brude av denna, enligt

hans usikt, delikateser. Man tog mest endast på att
man inte ville estaja. Det hände i min barndom o
det är det enda tillfälle då jag kommit i kontakt med
kransfigel. Ansat var det med råhjakter
Råb. Där har alltid, men för är nu, frimitts
rånkslonier i parker o planteringar o mängder
des var man mycket mer om att ta råhjakter
tillvar i används dem i egna huskallu eller i nature
tid, sälja dem. De ansågs o anses än jämförbara med
drottningar. Man kan där råh-lonier förkomma m
ga följt med utvecklingen, råbarnas ägg läggning
bleckningens fortskridande o utvecklingen i boet
o man kunde se experimentet i hände av ljuden från
boet när ungarna var flygfärdiga. Då gällde det att
några vakta på dem o skydda dem när de visade sig
utifrån boets öppning var det för rent. Det var sä-
kert ganska spännande i jndes största upp-
märksamhet.

Ägg samling vet jag inte om annat än att man kunde röka upp vipsedda i tigg vipsägg i tvätta sig i om man hade präknar. Det var en tes att att vipsäggen med sitt präkniga skal skulle ha förmåga att befria kroppen från präknar & göra den klarare, så under 1800-talet.

Under den tid, decessuerna kring rehelshuset, då Janson avled stred i sitt fön vid Näsby källa i Jasanum ej var så talrika som nu tillkännagavs vid de s. k. "lös-ansöknerna" i ängarna där att: den som fann församling i sitt hus & avlämnade den till sigaren vid gårdens obehörade fick 10 öre privata ägg. Det kunde ofta att man fann sådana ägg men det förekom också att bönen skändes bort från ägg utom för skiftens & upphittaren därefter samlade ihop ägg i sin mossa & gick till sigaren med den ibland 1/2 mil från & åter efter en arbetsam dag som börjat vid 4 tiden på morgonen, men kan också se till vid rehelshuset

Att han gjorde en god affär när han återvände med
en kanna för sitt besök, hans bekante min som jag
själs minns var inte att ta fel på.

Om ingdarna han varit förenad för jakt, i odla
trakt kanske jämt när de gästut i den ringande rigan.
Ror sigel. Om i min banden var glada - "glanta"
när så vanlig att den ansåg för en ror sigel att
räkna med o den jagades i gidsen som en vinn villas
Om nu man nästan aldrig några glada mer. Dock
säg jag själs i för en glada flera gånger krets
krets; den kom för utgången i undvart, gjorde
en två krets o förvarm åta i undvart, inte
proklamerade med vakt han komma i säga då jag
vare gång tydligt såg fågelns klorna stjärt o inga
annan fågel ar denne färg o storch han klorna stjärt.
O gids o. o. Kist byholm, Birringe n. f. där man haft
odla jaktvård redan på 1870 talet, han långt förut
känner jag inte till, höll man nog för ror sigel

oberesende av skottpengar, det var i goda ära eget intresse
att vortigdestämmen höll nere i glada för de som
nåmnt i det nämnda utskottet innan den blev frid-
lyst. Den enskilda vilja efter höken i skottet efter
bäste främsta i skottet om bästa jägare. Beträffande ska-
tten var det allmänt den att de inte tog besättning
arna där de bodde men var grannar och man där
gärna fram exempel på att så var fallet. Detta kunde
ha till följd att grannar nära nog kunde bli osams
när de skyllde omständiga skottet på att de roat besät-
tingarna och var på rätt sätt förklarade att skottet, om i
ungar skulle fristöras, eller där man inte hade något
enst till skottet, grannen som i fristörde det redan
kan rätt att skottet roat av honom små-fyle.

Å skottet hade man leande berg var som tyd-
rades vid en lång staka med en trästak överst. Den
satt berg var staken stakits ner i marken med en
jägare i timtal lag i försat med ena gevar baks

något naturligt eller anpassat skydd orymliga men
inom skaffhåll för att skydda de ioffiglar som up-
fihet kom att ha ena kring berg voren. Det var som
sagt levande voren som fött anstalts som vagen
i fört upp på platser, jag kan själv och sådana
där präde som små vagen o som fullvoren voren
Doch för jag att man också använde sig av bul-
varen en ut som dött, komvoren o stoppats upp.
För uttändas av bränsle kan utlagts förgiftat bete efter
användning i utpressen i voren tid.

Jag kan aldrig hörd att man åt brödet av voren
varen jag kan eller förgifta voren, för varen kan ja
inte varen döt. döt att var eller varen varen al-
drig fälsk voren in

Rätt. Att beskriva de medel för ioffjängt som
används under tiden som lopp ^{ande} från den tid de borden
gick endast ärende ut på iis lopp o högtidligen
sack upp rättman till avflyttning iis bestämd dag.

Det påstods ^{de} från att kunde ge ny as till grannen eller
längre bort i samlad flock i det minns gamla per-
soner som blev riktigt förvånade när man ställde sig
frågor om de kunde sådant berättas, de hade med
egne ögon sett det o de hade också varit med om å ja-
gat dem med järn vid sådant tillfälle berättat
as Håns Månsson 2:24 Henny f. j. 1840 Tält d. 1913

Det har ansetts all gångse material från katter
o kunders, frigiftade beten, vandrask och reker skif-
tet renare katter kulturen, o fulla o katter as alla
slag, enkla inrättningar där två grova stälts bygg-
lar spändes ut över ett beten ^{som} i lag med varand-
na, o saker, en sådan bygge som slag med en brädlapp
när rätten fått kunnat eller annat det as kappan i plan
när den skulle vara beten, o gamla rätten har
många rätten jagas. På har man ansetts när den
mindre rätten konstner de brunn på jagat as
en eller flera rätten samtidigt. En enkelt konstner

fälla var en spinnmarschall på ett spelt med ett beto
 på ändan fastsatt över en balja med tåga kumter eller
 en tunnare med vatten som kunde vara överbrunden
 med ett papper, som genomskurats om inte hårdet var
 nog tågt. Den rullade rullen runt som rättna ut
 ut på den för att uti betet & rättna framme i vatten
 & dränktes. En gammal Tia var Jonas Jonsson fängade många
 rekultiverat många rättna på detta sätt, de flesta kunde
 fängas på en rättna utan att fällas betröde gillras m.
 För oss kan användas mindre typer av rättna
 av bruk typen men framför allt fällen av plåt eller trä med
 runda hål framför allt av länga fällen av trä med
 bonade hål vid en kumter & en stålhålsfjäder med
 ring över på enda ställningen på 1890 talet till nu
 är ett de fällen som är av "Vilthana" i Grönby gick
 omkring i tillverkade & sålde på 1890 talet hade 6 hål
 i styvare fjädrar medan fällens var böjer i affären
 nu endast var tre hål. De s. k. "Vilthana" består av tre fällen

ben också byggespelman i dandare av "barnliga stens" ^{stenskulptur}? samt jag något av original.

Akershus har fångat i jorden genom spårande av deras gånger i uppställning av jorden där det upstod att de i jorden där de dödade när de kom upp. Det har för en del år sedan, ungefär för 20-30 år sedan har funnits en äldre man som åter sig att på detta sätt utöta verkarna hos lantbrukare som var bevarade av dem. Han kunde med samma tålmodighet en meter stä i timmatal oroligt med spade i hand för att vaka ut en rök o oredliggna den. Detta var viss rättning för. Men, det var så vanligt med denna mans verktyg att man kom att kalla honom "mullsyphja-mannen" ja "Titeln" blev snart en tid på ett år i av. fast inte spårarna, o man blev på att kalla en mullsyphja för mullsyphja-mannen som i stället för att nämna mannen, o man som man antagligen inte använde i det tilltal (retorikens beträffande detta)

Jaktmark. Jag har frut nämnt att manhus
intile godsens fredsde & cillebrädsrike domäner var
efter räkts jaktmarker. Viäst om det där samma mark
som intile var ocllad närmast intile. Godde intile ägar
njäls overlät var ofta räkter till godskenes mot er-
sättning som frut nämnts till gode värmer gratis
& till helt främmande mot kontant ersättning.
Så intile jakt räkts innehavarens fiddlyse jaktmark
jagode vara räkts där, ibland kunde jagarna
be om lov men ofta gjorde han det ändå utan att
någon bydde sig där om. På till is på 1400 talet då
jörkallandene blev allt mer volude så att man
miste taga noga reda på hur jörkallandet var. Det
blev allt mer vantigt med bestämmt avtal & lejalt
vederlag & jagarna trävade efter att på så rön samman-
hängande areal från flera jörkalland att jaga på utan
att inhjörts på annans rätt. Men från på ej ens jörkalland
utan vidare jaga i egen mark. Jag ten att man i regel

följde gällande jaktstadga därtill var man på väs-
tares försagade, det går på intet att jag i Tyngskel ö på ö-
rkt var inte valutar så stor att den på längt var
upprägel baternas. Jämluten av ett givas.

Jag vet att jakttiderna på olika slag av viltbröd
var mycket längre för än nu, att de förkortats i
samman med som de olika slag av vilt avtagit i antal
mer specifika det kan jag inte, och som kan till-
gång till jaktstigen på olika tiden kan där följa med
den jakttiderna under för under förkortats, allt efter som
jagarna blivit flera ö viltstämmer för minskats.

Jaktens betydelse för många var den jag inte va-
rit den här i rikthögden. Det fanns visserligen för
en annan gammal mynningsloddare i något små-
barn eller ett ungjort kronjörar över i de enklaste
hemmen men jag ten att jagarna inom denna kate-
gori av folket, kanske knappt undantagen, varit till
undantagen. Det var mest varit bondarna ö tjänste-
män

som jagade på röjor skulk i på det ut det var fint
 Det var något "hennelutet" över de halsar som gick
 med brösa (ölsund) på i några skonsmish calata
 Men jag knappt sådana jagare råknade med. Under
 de senaste 40 åren har det blivit allt mer sällsynt
 att vara som träskt skaffat jaktgeväret i jagat både på
 ut jakt på vill till omräkning i huslänket i något
 över ett sätt mer jakt som uppe för honom en enda
 på gädsen o där är ja jagaren fast anställd i aktioner,
 o där han också är jagare (i Kistbyholm alltid en dand)
 utbildats jagare clover, något jag först nämmt om.
 Beträffande bevarandet av de skjutna vet jag att
 en skjutten kan alls först fick smidslama as-
 skarna på ut iule en bevarande kvinna skulle
 komma åt att få se dem. Rikade har det tredde
 varit på varslapp - kare - skär, man drog ofta som
 exempel på fäle där sådant hänt. På tings kare ut
 o jag lides med till o fick hänga så länge man

Indela sig till det olika om det var i september eller
om vintern, detta på att kottet skulle bli rent, var
det under den inställiga tiden flöddes hem en ganska
massa & lades i mjölk & fick ligga tills mjölken runat
och flygande vill och hänga något.

Men där man var glad åt omvårdning i kottet &
fint att omrätta vill att man står värde där
mer jag minns också från tiden 1910-20 hem där
man hellre sålde de hem i fasuner man står
där på att det gick åt att kottet bytts om att stå
det i "i" att hem där man jagare & i regel hade
god jakt flycker hette det: "en kott i inte nåt att
koka soppa på där på säljer i kottarna i slakterna en
kott & kottar soppa på den i stället" sammade där var
det med fasunerne i det hemmet. På olika var
inställningen till det vilda i kottvälden & det var
oberoende av de olika namnska förhållandena där en
enkel kottmans kott kunde gladeligen offra det kottet

bilot smön. för att jag lemnade i huskålet med en
 minnelse välbärgade brudinnan fridrog soppa på en
 gamla rika kornen i inga, den kunnat öppnades sig
 däremot, något jag själv kände i ett, både fallan.
 Någon större betydelse har man inte sagt att jag
 har haft för minnige man del det var mest som
 tidsfrid i den ekonomiska behållningen som vi
 helt utslag blottat stor utom möjligt i goda min
 senaste gemenskap där det vilde frukna riktigt.
 Helt gäddjaktens däremot som skapen metodiskt ut-
 minstrade från 1890 till det var en inkomstkälla att iakt-
 med, därifrån såldes stora partier till till ställen
 när det jag och där. Där redades också skalljäk-
 ter videntill då alla gälsens lediga ung domar
 i äldre med präster när de hade lust därtill in-
 famn sig på beständigt tid i plats, så många som
 ville i över barn. På var min man fast var inte fyra
 10 år under deras arres därtill vid Skövde byholm

med en skakjakt i hem berättar att de hade att
bildas kedja med i alla längder avstånd i sinsemellan
att de kunde se varandra & så under överin med
kan skivorna i annat gå fram i terrängen & på så sätt
spränga det vilda, vildjur, katter & andra djur (som)
fram på sig mot de utpostade jägarna. Den gången
var det inga bunnjakt men annars jag de omkr
rekulshifter däravande korrjurer samtidigt med
jakterna i skakvår åber i Näsbyholm. I skak-
vår var det nog påminst ljntar & vildjur som jag
des vid dessa jakter i Näsbyholm vildjur katter & fa-
raner (som de var det fina där). Det brukade stå i ort
personen kan många djur av de olika slag som de bunn-
liga skjutet vid dessa jakter, en tilldragelse av vikt
alltså.

Att närmare beskriva skakjakter av detta slag an-
ser jag omöjligt då man kan läsa därav var om
bukt & de tycks ha varit i sig tåmligen lika överallt

här i Skåne om det varit på Kristineborg eller Heav-
 ersjö eller Åstbyholm. där på vill jag påtera mig i kret-
 set. Var Tennängen var på den här larmen (proffskung)
 med mig på trödgrenarna i vissa grannar där de
 skulle gå fram trödde de sig och var berömdt om
 rhydd. Elmden med frille jagarna endast på att
 stå upp skadskjutet vildebrud som kallades i
 var tillgång till Tennäng s. o. Tat granthög. Något
 som lyckade på jagarna främst det äventyrliga och
 ligen att på vara med var den rikliga traktning-
 en med breda ringasor med pålägg som kom
 ut vid middagstid då jagarna höll matrast,
 de gick då ut så mycket de kunde, liksom där-
 till de olika löjliga intermessa flod de fina
 jagarna efter elmden var. Efter stödd dag gick
 varje klappare 1891 50 öre som dagspeng, en upp-
 gift som är säker i minne på ställen i Trivelsmål då
 jag var där i första hand för minnarna som var med
 först då.

Det berättades alltid om lustiga episoder från sådana klappjakter där låga kassar samlatas o det led mest jaktens slut då boerna var utn ö omdomesfrämjare ofta uttrötta o man dröpte ej gas sig tid att se sig fr. En jagare hade loft ut sig sin jaktrock på en stubbe eller sten för att en stund sevara skjuta den alldeles runda i tron att det var ett iödjur. När gamle länsmän i Helsingborg var med o jagade hos patren Haffner på Bisdde var han påmycket dåligt bunnin mest jaktens slut då för att han inte haft några jakttycker alls o hans bunnin blev inte bättre sedan en av jaktthumraterna gick ut upp sina vantar bak på sten så att länsmän röt den för en hare o han blev vass att man drömt med honom.

Ja, inte var det enbart nöjsamt för djervfallet att en hel dag vara omkring i käll o moras oäck rick o sten o i tät granskog o alsnar för några

smågäsar ö 50 öre men det var sådant som det kan
de mindes, väntade sig ö nogga gav allt på som locka-
de ö gjorde det nöjsamt.

Tjurskytte kan jag redan berätta att det var
des tjurskytte i utkanterna av godens marker var ö
är, ja något oförskrämt ö det kan säkert bedrivits
av folk i alla somtrakt kläder, gammal kross vad
de kunde komma över, användades som var jaktin-
nede liksom så, men långväga tjursjakt kan nog
och så alltid förekommit fast nog senare i senare
tid med dess snabba fortskaffningsmedel.

Jägare ö kunnat lever kan hållit vakt över sina
områden: de min de kommit med ö även utstoppat
många tjursjägare ö togit dem på sin gårdning
jag kan visst redan nämnt att i äldre gamla tider
man måste vara försig vid sådan jakt. Att man
med kämpiga värlar lyckade över det vilda ö par-
sack på det, kan ja inte riktigt räknas som tjursjakt.

Gulft och djup färgst. Tett till Tackningarna.
Fig. I. Den räsade på 1840 talen som vinnandes.
a visar saker redd på sidan mitt uppifrån. Hala
sakers längd 31 cm de övriga proportionerna därefter an-
ligt teckningen. Fjädern är så styv att man vänt. Den
är neder. Skon med plattan på botten 0,5 mm gillret
lär är optiskt på går under det grova järn som hela
saker håller sammans ut 0,5 mm från skivet i änden på fjä-
det. Över plattan ryms här spåra löst med kakor i plattan
och den väntarna fick som kakor håller fast men faller in
upp gillret.

Fig. II b. Fallan i samma ligg redd uppifrån.

" " c. Samma ligg redd samman något mitt uppifrån.

" " d. Fallan redd rakt uppifrån upp gillret. Där
ser man som kakorna fallit ut i plattan, upp till på
bilden, fallit över och kakor i hålen fast ut den
lilla kakor som ritta fast i plattan.

På Fig I e där endas spåra gillret i länan ordning finns

återgåivet på tydlighetens skuld ser man den riktiga
delarna är utformade i sammanställda men fulla den
säker är uppgjorda fiken är rötlig i riksen de sam-
manhängande under delarna. Det bekräftas vidare
att mycket varde på betet den kom att det allra minsta
vare vid den något snett upprättade plattan för
än bakken slapp, fiken för bakst i häftarna steg
samman om nosen eller en Tasse i den ratta fast.

Fig I f. visar den mycket otydliga stamgallen på
takens fjäder. En del är alldeles otydlig i W- och som
jag ritat i linjen av namnet kan vara både M och ett
K, de övriga bokstifterna som är tydliga är ganska tydliga.
Fig II visar en krosskramle. Man ser på den mesta
"kross- skärre" Kross = kross, vanligt för. Men några blar
upprättad ser man att den var "off- skärred" alltså
skulle kross- skärre vara liksom med krosskramle
vilket tyder på att man kunde krossa krosser därmed
den kan hejlas till fjädrarna av ask- trä. Man vargde
den krossen i krosslaget i fjädrarna knäppte mot krossarna.

Fig: I

ACC. N:R M. 13611: 42.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

42

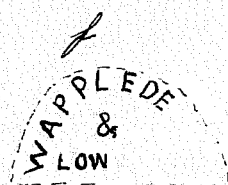
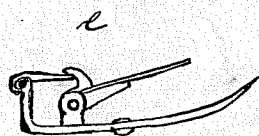
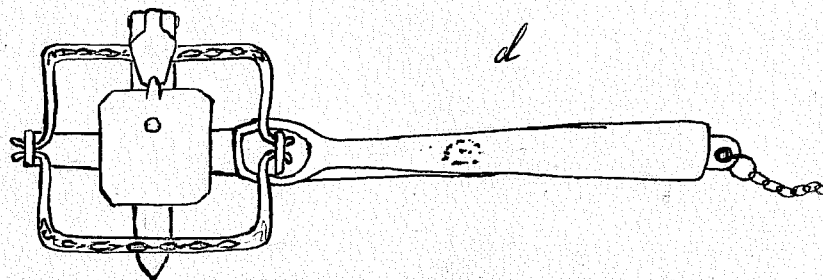
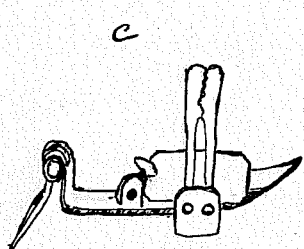
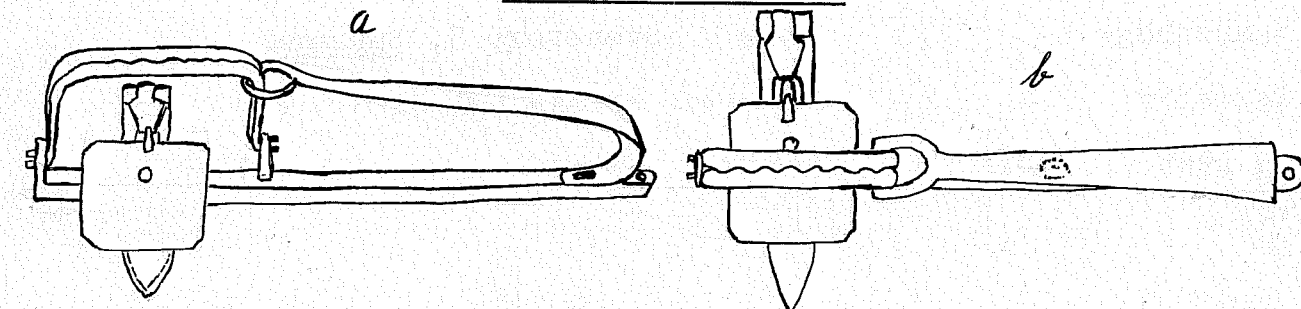

Fig: II

